

Ιερομόναχος Αθανάσιος Γρηγοριάτης (1873 - 28 Δεκεμβρίου 1953)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Αθανάσιος Γρηγοριάτης, ένας υποδειγματικός Αγιορείτης κοινοβιάρχης.

Ένας υποδειγματικός Αγιορείτης κοινοβιάρχης, γόνος ευσεβέστατης πολύτεκνης οικογένειας από τον Πύργο της Ηλείας ήταν ο κατά κόσμον Ανδρέας Πρωτογερόπουλος. Η ανάγνωση των βίων των αγίων τον έστρεψε στον μοναχισμό. Οι ανάγκες και περιπέτειες δεν του λιγόστεψαν το θάρρος για τη μοναχική του αφιέρωση. Στις 15.8.1891, ημέρα εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ο δεκαοχτάχρονος Ανδρέας φθάνει στον αρσανά της μονής Γρηγορίου. Αμέσως ασπάζεται ευλαβικά το χώμα του Περιβολιού της Παναγίας.

Η μονή τού γίνεται μητέρα. Ο ενάρετος ηγούμενος της μονής Συμεών (+1905) του γίνεται πνευματικός πατέρας. Υπάκουος διακονητής, ευδόκιμος δόκιμος, σιωπηλός, προσεκτικός, φιλότιμος, ακούραστος. Μεγάλη παρηγοριά του το Καθολικό, ο Γέροντας, το κελλάκι του. Μετά την κουρά του το 1893, ανέλαβε επί μία δεκαετία κονακτζής στις Καρυές. Ο αντιπρόσωπος Ιάκωβος με τη φαινομενική αυστηρότητά του στον αρχάριο Αθανάσιο τον δοκίμαζε για τα υψηλά. Η μελέτη ήταν ευχάριστη και συνεχής σύντροφός του, η προσευχή παρόμοια.

Επιστρέφοντας από τις Καρυές στη μονή χειροτονείται, δίχως να το ζητήσει ποτέ, διάκονος, το 1904. Νέο του διακόνημα του αρχοντάρη. Μετά τετραετία χειροτονείται ιερέυς από τον πρώην Κάσου και Καρ-πάθου Νείλο (+1917). Η ταπείνωση, η σύνεση, η υπομονή, η πραότητα τον διακρίνουν και τον χαρακτηρίζουν. Περνά από τα διακονήματα του μετοχιάρη, του βιβλιοθηκάρη,

του προσφοράρη και άλλα.

Εξελέγη ηγούμενος της μονής του το 1924, αφού προχειρίσθηκε αρχιμανδρίτης και Πνευματικός. Ως ηγούμενος αγωνιζόταν να εμπνέει τους μοναχούς του με το παράδειγμά του περισσότερο παρά με τον λόγο του. Υπήρξε πατέρας φιλόστοργος και διακριτικός, φιλόπονος, φιλότιμος, φιλότεκνος, φιλάδελφος. Η μονή Γρηγορίου μπορούσε να καυχάται για τον ηγούμενό της. Η ηγουμενεία δεν είναι πάντα δόξα και τιμή αλλά και σταυρός μαρτυρίου. Υπόμενε ατάραχα, προσευχητικά, ελπιδοφόρα. Δεν δυσκολεύθηκε καθόλου μετά δεκατρία έτη ηγουμενείας να παραιτηθεί αυτής για να ησυχάσει. Πάντοτε αόργητος, πά-ντοτε προσηνής, πάντοτε νηφάλιος. Προτιμούσε την ειρήνη και όχι την αντιλογία, τη σιωπή και όχι την πολυλογία, την υποχώρηση και ανεκτικότητα και όχι το πείσμα και την αδιαλλαξία. Περιουσία του μεγάλη η ακτημοσύνη, χρήματά του τα λόγια των πατέρων, δόξα του η ταπεί-νωση.

Ο διάδοχός του ηγούμενος Βησσαρίων (+1974) έλεγε περί αυτού: «Η ψυχή του ήταν ένα λιμάνι αχείμαστο. Έμοιαζε με τις ασκητικές μορφές της αρχαίας Θηβαΐδος. Αγαπούσε υπερβολικά το πνεύμα της αοργησίας και της πραότητας. Αυτό δίδασκε και στους υποτακτικούς του πάντοτε με διάφορους τρόπους, ακόμη γράφοντας και ποιήματα».

Μόνο σεβασμό προκαλούσε ο γλυκός, αόργητος, ανεξίκακος, φιλήσυχος αυτός ιερομόναχος. Κατανυκτικός λειτουργός. Ήταν μία άσβεστη λαμπάδα, όπως έλεγε ότι πρέπει να είναι ο καλός ιερέυς. Κρυφός εργάτης της αρετής, με βαθιά αίσθηση της αναξιοτήτός του. Το κελλί του ήταν ο πιο αγαπητός του τόπος μετά το άγιο βήμα. Εκεί συνέχιζε μία άλλου είδους θεία Λειτουργία. Ξεκινούσε καθημερινά ταξίδια για τον ουρανό με το κομποσχοίνι. Υπολογίζοντας μελλοντική ασθένεια είχε κάνει «κα-νόνα» τριών ετών. Πώς να μη σκύψει πάνω του ο φωτοδότης Κύριος;

Το χέρι της εικόνας της Παναγίας του κελλιού του και το ποδαράκι του Χριστού ήταν «σημαδεμένα» και «φαγωμένα» από τους πολλούς ασπασμούς του. Σημεία αγάπης αληθινού Αγιορείτου, όπου τους είχε, Χριστό και Παναγία, κέντρο της ζωής του. Πώς να μην καμφθεί η Κυ-ρία των Αγγέλων και να μην τον επισκεφθεί στο ναό; Φάρμακο των ασθενειών του είχε τη θεία Κοινωνία. Οι τελευταίες του λέξεις, στις 28.12.1953, «γιατί κλαίτε παιδιά μου;», δείχνουν το μεγαλείο μιας ψυχής με μεγάλη αγάπη. Είχε νικήσει τον φόβο του θανάτου, μη πιστεύοντας στα έργα του αλλά ελπίζοντας στο έλεος του Παναγάθου Θεού και στις δυνατές πρεσβείες της φίλης του Θεοτόκου και των φίλων του Θεού, των αγίων Νικολάου Μύρων, Γρηγορίου του Κτήτορος και Αναστασίας της Ρωμαίας, των προστατών της αγαπητής μονής του.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου αρχιμ., Αθανάσιος ιερομόναχος Γρηγοριάτης, Αγιορειτική Βιβλιοθήκη 209-210/1954, σ. 14. Χερουβείμ αρχιμ., Αθανάσιος Γρηγοριάτης, Ωρωπός Αττικής 19804. Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσ-σαλονίκης 1999, σσ. 320-321. Ιεράς Μονής Γρηγορίου, Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος 2003, σ. 39.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α΄1901-1955 , σελ.507-509, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*